

tatuoitu hammas

ff

inga koskinen

books are media

tatuoitu hammas

brita myrsky -romaani

ff -sarjan I osa

tatuoitu hammas

inga koskinen

books are media

sauvo 2022

© 2022 Inga Koskinen

Kansi: Inga Koskinen

Taitto: Inga Koskinen

Kustantaja: books are media, Sauvo, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-65008-0-5

Kirjailijan kotisivut: ingakoskinen.com

Kustantajan kotisivut: booksaremedia.com

Pelkojensa kanssa kamppaileville

Ainoastaan se, mitä pelkään, on minulle vaarallista.

Aaro Hellaakoski

Rummut pärisivät tarkasti samassa rytmissä. Yhtä pitkää kumahdusta seurasi aina seitsemän lyhyttä, kiihkeän nopeaa napautusta. Ja taas uudelleen.

Vahva myskin tuoksu levittäytyi luolaan kuin kostealta pellolta nouseva usva.

Vähäpukeiset, lähes alastomat miehet kiihdyttivät kapuloiden tahtia. Vartaloiden värinä sai soittajien lanteille kiedotut pienet, neulalla maalatut esiliinat tärisemään.

Soittajien edessä seisoj pitkään kaapuun pukeutunut mies, jonka mustien hiusten seassa välkkyi kiiltävä kulta. Hänen vasen kätensä kohosi soittajia kohti, sormet velttoina, alaspäin kaartuen, aivan kuin joku hilaisi ranteseen kiedottua näkymätöntä siimaa ylöspäin.

Rummutus kiihtyi. Miehet hyppivät tasajalkaa ja kirkuivat.

Etusormi kohosi vaakatasoon, siirtyi ensin vasemmalle, sitten oikealle, pysähtyi ja osoitti suoraan yhtä soittajaa, kumaraharteista miestä, jonka kasvot vääristyivät pelosta. Muut väistyivät kauemmas kumaraharteisesta, ympyrän muotoiseen kuvioon ja alkoivat tanssia hänen ympärillään kuin villieläimet.

Soihtujen oranssit tulet paljastivat kallioseiniin värjätyt hieroglyfit. Silmiä, kolmioita ja pylvään ympärille kietoutuneita käärmeitä. Kukaan ei kiinnittänyt niihin huo-

miota. Kaikki tuijottivat ringin keskellä seisovaa miestä, joka lysähti veltona maahan.

Kaapumies astui askeleen eteenpäin, siirtyi ympyrän sisään, repäisi viittansa teatraalisesti ja nosti oikealla kädellä kankaan kätköihin piilotetun miekan. Hän kohotti kiiltävän terän, heilautti sitä kärsimättömästi ja osoitti maassa kyyhöttävää, jonka silmiin muuttanut pelko yltyi kauhuksi.

Hapuileva käsi tarttui terävään kiveen, kohotti sen ja iski maassa makaavan miehen suupieliä.

Rusahdus. Karmiva parkaisu. Verta.

Toinen rusahdus. Valkoiset luunsirut keikkuivat punaisessa aallokossa.

Miekka välkehti loimuavien lieskojen valossa. Miehet yltyivät kannustaviin huutoihin, kun miekkaan tartuttiin kaksin käsin. Lyönti oli nopea. Miekan terä lävisti reiden.

Veri näytti hämärässä mustalta. Sitä pulppusi haavasta maahan, paisuvina puroina.

Ympyrä tiivistyi.

Jokainen tarttui vuorollaan miekkaan, nosti sen ylös ja iski uhria. Miehet polvistuivat ruumiin ympärille, kastelivat kätensä vereen ja kirkkaisivat seitsemän kertaa. He tappelivat verta poskilleen, pitkiksi viiruiksi, ja nostivat katseensa luolan kattoa kohti.

Miehet avasivat nauhat samaan aikaan, antoivat esiliinojen valahtaa jalkoihinsa. Valelivat kätensä uudelleen tuoreella verellä ja maalasivat itsenä kauttaaltaan punaiseksi. Sen jälkeen he nousivat seisomaan, yksi toisensa jälkeen, levittivät jalkansa ja kohottivat kätensä.

Kaapunsa riisunut mies suuteli veristä miekkaa. Asetti sen haarojensa väliin, kahva eteenpäin, kärki taaksepäin ja terän sivu reiden sisäpintaa kohti.

Miehet sammuttivat soihdut, sulkivat silmänsä ja odottivat hiljaa.

Luolan pimeydessä lymynneet sudet lähestyivät epäröiden, kaartelivat ääneti hiipien ja syöksyivät lopulta ahnaasti verisen raadon kimppuun.

Katson peiliä. Hämärä onkalo muistuttaa luolaa, väreilee, ääriiviivat sumenevat ja sulautuvat tummaan harmauteen. Erotan vain pälyilevät silmät, jotka harhailevat kuin jotain näkymätöntä etsien, puolelta toiselle, uskaltamatta pysähtyä hetkeksikään.

Silmät, joiden katse ei tavoita sisäistä rauhaa.

Silmät, joihin on pesiytynyt ikiaikainen primitiivireaktio.

Minun silmäni.

Minun pelkoni.

Havahdun ja vilkaisen rannetta. Huawei näyttää 23.50. Suljen silmät uudellen ja keskityn kuuntelemaan. CPAP-laite hurisee hiljaa, tutun tasaisesti. Se ei voi olla se ääni, joka minut on herättänyt. Minun on täytynyt kuulla jostain muutakin, mutta mitä?

Hytisen. Vedän paksun täkin päälleni.

Makuuhuoneen lämpötila on laskenut sietämättömän viileäksi. Unohdin polttaa puita takassa. Pattereiden termostaatti on säädetty tarkoituksella alhaiseen lämpötilaan, sillä täällä, vanhassa sauvolaisessa rintamamiestalossa, ei pitäisi kenenkään asua tällä hetkellä, ei edes minun. Lauran vanhemmat eivät käy mökillään talvella, joten Laura antoi minulle luvan oleskella täällä ja tuoda hevoseni talliin hänen poninsa seuraksi. Olisi ollut hyvä diili, jos lunta olisi vähemmän. Viime talvi olisi ollut huo-

mattavasti helpompi. Ja sitä edellinen. Miksi lumi on päättänyt kinostua juuri nyt, tänä talvena, kun minun pitäisi yksin raivata itselleni polku valkoisten kiteiden halki?

Rakkaan Dinon samettiturpa piirtyy mieleeni, hönkii hellästi ja tuudittaa minut takaisin pimeyteen.

Herään uudelleen.

Nyt olen varma siitä, että jokin vieras ääni herätti minut. Suljen uniapnea-laitteen, ja kohottaudun hitaasti istumaan. Sieraimeni värisevät, ja silmäni liikkuvat edestakaisin kuin pakotietä etsivällä saaliseläimellä.

Koputus. Se tosiaan kuulostaa koputukselta, vai kuulenko väärin? Sujautan Ainot jalkaani, ja hiivin portaikkoon. En sytytä valoja, vaan hapuilen pimeässä. Pidän vasemmalla kädellä seinästä kiinni, ja astun hitaasti askelman kerrallaan, varovaisesti jalkapohjalla tunnustellen.

Ääni kuuluu uudelleen. Se tulee ulko-ovelta. Ei tänne pitäisi mitään yövieraita olla tulossa. Joku hiippari täällä on joskus Lauran kertoman mukaan ollut, mutta tuskin sekään tällaiseen aikaan tulee oven taakse. Olen pysäköinyt Audini latoon, joten mistä koputtelija voi ylipäättään tietää, että täällä on joku paikalla?

Lily-shelttini alkaa haukkua terävinä sarjoina. Yritän hyssyttää sitä, mutta se jatkaa viiltävää ääntelyään.

Hiivin keittiöön, vedän ylimmän vetolaatikon raolleen. Se naukaisee. Sydän hakkaa kiivaasti. Työnnän käteni varovasti lokerikkoon. Terävä metalli viiltää etusormeeni haavan. Lämmin neste pulpahtaa, mutta en jää murehti-

maan sitä. Otan kookkaimman teräaseen, lihaveitsen käteeni.

Olen hiljaa ja kuuntelen. Vaistoni kertoo, että ovella on edelleen joku, vaikka sieltä ei kuulukaan mitään ääntä tällä hetkellä. Pakkasen kirpeys vuotaa ikkunan saumasta keittiöön. Hento ilmanvire kuljettaa kuivan savun tuoksun nenääni.

Jätän koiran keittiöön.

Työnnän oikean korvani ulko-ovea vasten. Mielikuvitukseni on pakko laukata liian lujaa, aivan kuin kuulisin rohisevan hengityksen oven ulkopuolella.

Kurkistan varovasti eteisen ikkunasta. Ulkona ei näy ketään, mutta pihalla palaa tuli. Pieni nuotio, joka on sytytetty tienreunaan. Liekit nuolevat koristeheinän kuivia varsia. Vahva oranssi leiskuu mustaa yötaivasta vasten.

Tärisen. En uskalla mennä ulos, enkä edes liikkua. Tuijotan keskellä pimeyttä lepattavaa tulta. Se värjää punertavan, kristalleina välkkyvän lyhdyn ympärilleen.

Mitä voin tehdä? Valun istumaan eteisen lattialle, selkä ovea vasten.

Klikkaan Lauran numeroa. Yllätyn. Hän vastaa heti.

— Tiedätkö, täällä tapahtuu kummia, mua pelottaa tosissaan, kuiskaan.

— Mitä ihmettä siellä, mitä sä oikein sanot? En kuule.

Laura huutaa, jotta saa äänensä kuulumaan taustalla soivan musiikin ja keskusteluhälinän yli. Hän on ilmeisesti taas bilettämässä.

— Joku koputti oveen, Lilykin haukkui. Ja nyt tuonne pihalle on sytytetty nuotio. Se voi levitä heiniin, ja siitä pensaisiin ja taloon.

— Siis mitä sä sanoit? Odota, menen vähän sivummal-
le.

— Pihalla palaa, kuiskaan itkunsekaisella äänellä.

— Ei voi olla totta. Oletko sä nyt ihan varma... Ja täm-
möiseen aikaan vielä. Etkö sä voi mennä sammuttamaan
sitä, kippaat vaikka vesiämpärin sen päälle tai jotain.

— Emmä uskalla, ei!

— Mä en pysty nyt lähtemään täältä. Mutta voin soittaa
naapurille, toivottavasti se vastaa, se voisi tulla katso-
maan sinne. Nyt rauhoitut. Äläkä sitten säikähdä sitä
naapuria.

Livautan kännykän takaisin aamutakin taskuun. Käte-
ni vapisevat. Puhelin mätkähtää eteisen matolle. Istun
lattialla, lihaveitsi reisien päällä. Etusormen haava kirve-
lee, siitä valuu tippoja vaaleanharmaalle froteelle. Imai-
sen viiltokohtaa. Lämmin raudan maku.

Minua väsyttää. Ja pelottaa.

En tiedä miten kauan olen istunut ja torkkunut eteisen
lattialla. Vasen jalka on puutunut, liikutan varpaita varo-
vasti tossun kumipohjaa vasten.

Möreä moottorin jylinä lähestyy. Valokeilat pyyhkäise-
vät ikkunaa. Olen ymmälläni, kunnes tajuan, että se on
varmaan se naapuri, jonka Laura on soittanut auttamaan.

Kurkistan varovasti. Massiivinen traktori pysähtyy tu-
len viereen, mies hyppää alas ja pumppaa isosta kaniste-
rista vettä liekkeihin. Oranssi muuttuu mustaksi savuksi.

Mies katsoo hetken minua kohti aivan kuin pystyisi näkemään minut eteisen pimeydessä. Hän nostaa vasemman kätensä tervehdykseen, nyökkää ja kapuaa Valmetiinsa.

Loittoneva traktorin ääni jää kaikumaan korviini.

Jos naapuri onnistui näkemään minut, ei eteinen voi olla turvallinen paikka. En kuitenkaan jaksaa välittää. Asetun kyljelleni, hoen mielessäni vaaran olevan ohi ja nukahdan saman tien.

Brita toipuu työuupumuksesta ystävänsä mökillä.
Eräänä yönä hän herää ulkoa kantautuviin ääniin,
ja maaseudun idyllinen rauha rikkoutuu.

Joku on sytyttänyt pihalle nuotion.
Oranssit lieskat käynnistävät tapahtumien sarjan,
joka lietsoo epäilyksen kipinän pelon roihuksi.
Kuka vainoaa Britaa?

*"Aivoni kieltäytyvät vastaanottamasta aavistusta,
joka kohoa savumerkkeinä mieleni kellarista."*

Inga Koskinen on kokenut juristi ja kouluttaja.
Tatuoitu hammas on Koskisen toinen romaani,
joka käsittelee hänelle tärkeitä aiheita,
oikeudenmukaisuutta ja mielenterveyden haasteita.

Kirjailijan kotisivut: ingakoskinen.com

ba booksaremedia.com
ISBN 978-952-65008-0-5

